

УДК 347.94:004.9

DOI: <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2026.94.2.6>

СКРІНШОТИ ЯК ЕЛЕКТРОННИЙ ДОКАЗ У ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРАХ: ПРАВОВІ ПИТАННЯ ТА ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

Кожухова О.О.,
*студентка 5-го курсу факультету
міжнародного та європейського права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого
ORCID: 0009-0004-8248-9467
e-mail: orynakozhukhova@gmail.com*

Кожухова О.О. Скріншоти як електронний доказ у господарських спорах: правові питання та шляхи вдосконалення.

Стаття присвячена дослідженню концептуальних та практичних проблем правового регулювання використання скріншотів як доказів у господарському процесі. Визначено основні складнощі щодо підтвердження достовірності електронних доказів та особливості їх використання на різних рівнях судочинства. Розглянуто підходи Великої Палати Верховного Суду та іноземних судів щодо визнання скріншотів належними доказами, що висвітлює нерівномірність судової практики.

Метою статті є всебічний та системний аналіз прогалин у процесуальному законодавстві України щодо використання електронних доказів. Особлива увага приділяється обґрунтуванню необхідності впровадження чітких критеріїв допустимості електронних доказів, зокрема через призму їх автентичності, цілісності та джерел походження. За мету також поставлено формулювання концептуальних засад верифікації скріншотів.

Встановлено, що відсутність єдиних стандартів і фрагментарність процесуального регулювання щодо використання скріншотів та інших електронних доказів у суді призводить до правової невизначеності й суперечностей у судовій практиці, що ускладнює ефективний захист прав суб'єктів господарювання, чия діяльність переважно зосереджена в цифровому середовищі.

У статті розроблено та проаналізовано рекомендації щодо додаткових доказів, які могли б підвищити надійність електронних доказів, включаючи використання електронного підпису, кваліфікованих часових позначок та верифікації документів за участю провайдерів. Що дозволило б трансформувати електронні дані з вразливих об'єктів у доказову базу, яка відповідала б правовим стандартам у господарському процесі.

На основі проведеного аналізу сформульовано конкретні пропозиції щодо внесення законодавчих змін. Новели спрямовані на впровадження уніфікованого механізму прийнятності електронних доказів у господарському процесі та регламентації їхньої автентифікації. Впровадження таких стандартів у господарському процесі дозволить мінімізувати ризики фальсифікації доказів, скоротити строки розгляду справ та привести національне судочинство у відповідність до міжнародних стандартів.

Ключові слова: скріншоти, електронні докази, господарський процес, судова практика щодо використання скріншотів як електронного доказу, електронний підпис, належність доказів, законодавчі зміни.

Kozhukhova O.O. Screenshots as electronic evidence in commercial disputes: legal issues and paths for improvement.

The article is devoted to the study of conceptual and practical problems regarding the legal regulation of using screenshots as evidence in commercial proceedings. The study identifies the primary challenges in confirming the authenticity of electronic evidence and the specifics of its application across various levels of the judiciary. The author examines the approaches of the Grand Chamber of the Supreme Court and foreign courts toward recognizing screenshots as admissible evidence, highlighting the inconsistency of judicial practice.

The purpose of the article is to provide a comprehensive and systematic analysis of gaps in the procedural legislation of Ukraine concerning the use of electronic evidence. Particular attention is paid to justifying the necessity of implementing clear admissibility criteria, specifically through the prism of authenticity, integrity, and source of origin. Furthermore, the article aims to formulate the conceptual foundations for screenshot verification.

It is established that the lack of unified standards and the fragmented nature of procedural regulation regarding the use of screenshots and other electronic evidence in court lead to legal uncertainty and contradictions in judicial practice. This complicates the effective protection of the rights of business entities whose activities are primarily concentrated in the digital environment.

The article develops and analyzes recommendations for supplementary evidence that could enhance the reliability of electronic data, including the use of electronic signatures, qualified electronic time stamps, and document verification involving service providers. This approach would facilitate the transformation of electronic data from vulnerable objects into an evidentiary base that meets the legal standards of commercial proceedings.

Based on the analysis, specific proposals for legislative amendments are formulated. These innovations are aimed at implementing a unified mechanism for the admissibility of electronic evidence in commercial proceedings and regulating its authentication. The introduction of such standards will minimize the risks of evidence falsification, reduce trial durations, and align national legal proceedings with international standards.

Key words: screenshots, electronic evidence, commercial litigation, case law on the use of screenshots as electronic evidence, electronic signature, admissibility of evidence, legislative changes.

Постановка проблеми. Актуальність теми визначається швидкими темпами цифровізації суспільства [1], що зумовлює зростання кількості електронних доказів у правозастосовній діяльності, особливо у сфері господарських відносин. Скріншоти, які часто містять важливу інформацію, таку як умови угод, історія комунікацій, підтвердження виконання фінансових зобов'язань або факти, що підтверджують або спростовують певні дії, стають ключовими елементами в процесі доведення. Однак питання правової допустимості та надійності скріншотів у судових процесах залишається дискусійним.

З одного боку, зручність використання електронних доказів, таких як скріншоти, очевидна: вони доступні, легко створюються і можуть зберігати важливу інформацію. З іншого боку, їхня допустимість і достовірність у судах часто ставляться під сумнів через можливість фальсифікації, маніпуляцій та недосконалість процесів їх автентифікації [2].

Незважаючи на зростаючу кількість таких доказів у судовій практиці, єдиних критеріїв для оцінки достовірності скріншотів в українському законодавстві немає, що може призводити до неоднозначного правозастосування. Порівняння з іншими країнами з романо-германською правовою системою показує, що ця проблема також є актуальною в міжнародному контексті, де законодавство та практика судів тільки починають адаптуватися до специфіки електронних доказів.

Таким чином, дослідження цієї теми є необхідним для розвитку процесуальних підходів до електронних доказів, вироблення уніфікованих стандартів їхньої допустимості, а також запровадження ефективних механізмів перевірки достовірності. Це сприятиме підвищенню об'єктивності та прозорості судових процесів і забезпечить надійний правовий інструментарій для вирішення господарських спорів в умовах цифрової епохи.

Мета статті полягає в аналізі правового статусу скріншотів як окремого виду електронних доказів у господарському процесі, визначенні умов їх допустимості та достовірності, а також оцінці правозастосовної практики щодо їх використання в судових спорах.

Особливу увагу приділено порівнянню підходів до використання скріншотів у законодавствах країн з романо-германською правовою системою, зокрема України та Німеччини, а також вивченню іноземного досвіду, який може сприяти вдосконаленню національного правового регулювання. **Завданням** статті є також обґрунтування необхідності розробки стандартів та механізмів перевірки достовірності електронних доказів, щоб забезпечити їх надійність і сприяти справедливості та ефективності господарських судових процесів.

Аналіз наукових публікацій. Дослідження специфічних характеристик скріншоту як окремого виду електронних доказів стали предметом наукових робіт і аналізів багатьох українських та зарубіжних учених у галузі процесуального права. Серед них можна відзначити роботи таких

авторів, як К.Б. Дрогозюк, О.С. Заріцька, М.Д. Заріцький, Я.Л. Коломієць, О.А. Т. Лавренчук, Л. Тарасенко та інших. При цьому правозастосовна практика постійно розвивається, і з'являються нові наукові та практичні підходи до різних видів доказів, що підкреслює важливість та необхідність подальшого дослідження цієї теми.

Виклад основного матеріалу. Сучасні реалії цифрового світу істотно змінюють процес доказування у господарських спорах. З кожним роком у судових справах зростає роль електронних доказів, які стають невід'ємною частиною правозастосування. Зокрема, скріншоти, що містять дані про умови угод, комунікації та інші факти, які можуть бути важливими для вирішення спору, дедалі частіше використовуються як докази. Однак із їх появою постають питання щодо їхнього правового статусу, допустимості та надійності у судовому процесі.

Законодавче визначення доказів у господарському судочинстві відображене в Господарському процесуальному кодексі України, згідно з яким доказами визнаються будь-які дані, що можуть підтвердити або спростувати обставини, важливі для справи [3]. При цьому доказам має відповідати не лише зміст (відомості чи інформація), але й процесуальна форма, що регламентована законом. Це означає, що кожен вид доказів – письмовий, речовий чи електронний – повинен відповідати певним критеріям, що гарантують його надійність та об'єктивність.

Сучасний підхід до доказів включає три основні види засобів доказування: письмові, речові та електронні докази, висновки експертів, а також показання свідків [3].

Однак, у науковій літературі з господарського процесуального права досі не існує єдиного підходу щодо застосування скріншотів як засобу доказування. Тема допустимості використання скріншотів у господарських справах, а також їх належності до конкретного виду доказів – письмових, речових чи електронних, – залишається предметом активних дискусій серед науковців-процесуалістів і потребує ґрунтовного та всебічного аналізу.

Однією з основних проблем використання скріншотів як доказів у судовому процесі є відсутність чіткої нормативної регламентації, яка б визначала правовий статус цього виду доказу. На сьогоднішній день в українському законодавстві немає конкретного визначення терміна «скріншот», а також не встановлені чіткі вимоги щодо їх використання в судовому процесі. Відсутність належного регулювання спричиняє правову невизначеність і ускладнює процес оцінки таких доказів у судовому розгляді. У результаті, відсутність чітких критеріїв для оцінки достовірності та допустимості скріншотів у судовій практиці може призвести до неоднозначного застосування цих доказів, що ставить під сумнів справедливість і об'єктивність судових рішень.

Як влучно зауважує К.Б. Дрогозюк, головна проблема використання цього виду доказів у правозастосуванні полягає у відсутності законодавчого визначення терміна «скріншот». Жоден із процесуальних кодексів України – ані ГПК, ані ЦПК, ані КАС, ані КПК – досі не містить згадки про цей тип доказів [4].

Звертаючись до цього поняття, треба визначитися з чіткою дефініцією, згідно з Оксфордським словником, скріншот – це зображення на екрані, яке використовується для демонстрації того, як працює програма [5]. Я.Л. Коломієць розглядає скріншот як зображення, що створюється комп'ютерною системою, яке відображає те, що в даний момент часу видно на екрані монітора або іншого пристрою для виведення інформації, зазвичай без відображення курсора миші [6, с. 173]. На нашу думку, більш влучним буде визначення скріншоту, як зображення, зробленого з екрана комп'ютера, мобільного пристрою або іншого електронного пристрою, яке зафіксовано в момент відображення інформації на екрані.

Необхідно зазначити, що не можна ототожнювати зображення екрану з відомою нам всім фотографією. Скріншот відрізняється від фотографії тим, що створюється за допомогою спеціальних програм і точно фіксує вміст екрана, тоді як фотографія знімається за допомогою фотоапарата і може бути спотворена. Крім того, скріншот зазвичай друкується на звичайному папері, а фотографія – на фотопапері. Використання останніх як доказів у господарському процесі є усталеною практикою, чого не можна сказати про зображення екрана [6, с. 174].

Однак, у цьому контексті зрозуміло, що скріншот можна справедливо вважати електронним доказом, бо він знаходить своє відображення в електронній (цифровій) формі. Згідно зі ч. 3 ст. 96 ГПК України, учасники справи мають право подавати електронні докази в паперових копіях, посвідчених в порядку, передбаченому законом [3].

Важливо звернути увагу на правову позицію Великої Палати Верховного Суду у господарських справах, яка підкреслює важливість врахування електронних доказів, зокрема роздруковок

та скріншотів, як належних доказів у судовому процесі. Так, у Постанові від 21.06.2023 у справі № 916/3027/21 (категорія справи: господарські справи; майнові спори; розрахунки за продукцію, товари, послуги), Велика Палата Верховного Суду акцентувала на допустимості роздруківок та скріншотів електронних листів і повідомлень з месенджерів як доказів. Суд зазначив, що подання електронного доказу в паперовій копії не робить його автоматично неналежним, якщо оригінал не оспорується. Поняття електронного доказу є ширшим за електронний документ, оскільки це будь-яка цифрова інформація, що має значення для справи. Листування в месенджерах може бути прийняте як доказ, якщо воно дозволяє встановити авторів та зміст переписки, і оцінюється судом разом з іншими доказами з урахуванням обставин справи. Хоча роздруківки електронного листування не є ані письмовими доказами, ані електронними документами, вони можуть бути прийняті, якщо підтверджують факти, що мають значення для справи [7].

Також варто звернути увагу на Постанову Верховного Суду у складі суддів об'єднаної палати Касаційного господарського суду від 15.07.2022 у справі №914/1003/21, де було розглянуто питання використання скріншотів електронного листування як доказів у господарському процесі. Суд апеляційної інстанції встановив, що позивач, виконуючи умови договору, надіслав скан-копії письмових заявок на електронну пошту відповідача, що підтверджується відповідними скріншотами електронного листування. Верховний Суд підтримав позицію про те, що такі скріншоти можуть бути використані як доказ, якщо вони підтверджують факт виконання договірних зобов'язань і не викликають сумнівів щодо своєї достовірності [8].

У Постанові Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 03.08.2022 у справі № 910/5408/21 суд не лише підтвердив відповідність скріншотів як доказів, але й послався на попередню практику. Зокрема, у постановах від 13.07.2020 у справі № 753/10840/19 та від 18.02.2021 у справі № 442/3516/20 суд визнав належними та допустимими надані сторонами скріншоти повідомлень із телефону та планшету, а також роздруківки з Viber. У зазначених справах ці докази були досліджені у сукупності з іншими матеріалами справи, що дозволило надати їм відповідну правову оцінку.

Однак, судова практика щодо використання скріншотів залишається неоднорідною. Наприклад, у рішенні Господарського суду Полтавської області від 27.03.2023 у справі № 917/89/23 суд відмовився визнавати скріншоти належним доказом, посилаючись на те, що: скріншоти не можуть бути ідентифіковані як електронні документи через відсутність електронного цифрового підпису, що є обов'язковим реквізитом відповідно до ч. 1 ст. 5 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг» [9]; відсутність підтвердження того, хто є автором повідомлень та чи вносилися зміни до їх змісту, унеможливує перевірку достовірності таких доказів; надані матеріали не містять посилання на договір або інші релевантні документи, що дозволило б співвіднести їх із обставинами справи [10]. Цей приклад підкреслює важливість дотримання формальних вимог щодо подання електронних доказів, таких як їх засвідчення електронним підписом або підтвердження достовірності іншими доказами.

Нижчі інстанції судової системи часто мають негативне ставлення до використання скріншотів як належних доказів. У цьому випадку є доцільним вийти за межі господарського процесу, та розглянути інші спори у контексті визнання скріншотів як доказів. Наприклад, у листопаді 2020 року Ковпаківський районний суд м. Суми у справі № 592/19628/19 не визнав скріншот переписки в Telegram належним доказом, оскільки було неможливо встановити автора повідомлення або групу, з якої воно надійшло. Подібні сумніви виникають і щодо достовірності інформації з платформ на зразок Facebook та Twitter, де хоча й є можливість верифікації сторінок, існує ризик зламу акаунтів або подробиць контенту, що ставить під сумнів достовірність такої інформації [11].

Враховуючи ситуацію в Україні, варто звернути увагу на досвід інших юрисдикцій. Так, у Німеччині суди також розглядають питання визнання скріншотів як доказів. Наприклад, у справі, яку розглядав Вищий регіональний суд Єни (2019 рік), скріншот електронного комерційного оголошення на eBay був визнаний доказом, однак з низкою обмежень. Суд вказав, що друковані версії скріншотів не є електронними документами і підлягають вільній суддівській оцінці, залежно від їх достовірності та конкретних обставин справи. Суд також зазначив, що скріншот не є офіційним документом, а лише відображенням інформації з інтернет-сторінки, і тому не може підтвердити всі факти, пов'язані з правочином або договором [12]. У розгляді електронних доказів суди повинні оцінювати їх разом з іншими доказами та враховувати можливість маніпуляцій з

інформацією, особливо якщо не надано додаткових підтверджень, таких як кваліфікований електронний підпис чи часові мітки.

Можна побачити, що практика є неоднозначною, але на нашу думку, є способи як можна покращити ситуацію при розгляді справи в господарському процесі. Найкраще, не обмежуватися лише скріншотами як єдиним доказом. Важливо підтвердити надану інформацію додатковими доказами, аби уникнути сумнівів у її достовірності. Наприклад, можна залучити висновки експертів у галузі телекомунікацій, довідки від інтернет-провайдерів, що можуть підтвердити факти, зафіксовані у електронних документах [13]. Окім цього, юристи-практики рекомендують здійснювати все ділове листування через електронну пошту з офіційними доменами або за допомогою спеціалізованих додатків, де неможливо видалити чи змінити повідомлення. Використання ж соціальних мереж, таких як Facebook, Telegram чи WhatsApp, зазвичай не рекомендується, оскільки є складнощі з підтвердженням авторства повідомлень та можливість їх спотворення [13]. Для додаткової надійності рекомендується використовувати електронний підпис, який служить засобом верифікації особи автора документа.

На наш погляд, законодавство України потребує чіткої регламентації використання скріншотів як доказів у господарському процесі, для цього необхідно внести зміни до низки нормативно-правових актів, що забезпечать їхнє належне правове визнання та встановлять чіткі вимоги до їх автентичності. Важливо визначити, що скріншот може бути використаний як доказ лише в тому випадку, якщо він відповідає певним вимогам.

По-перше, скріншот повинен містити точну дату і час, що підтверджує момент його створення. Це може бути досягнуто за допомогою спеціальних електронних механізмів, таких як цифрові підписи або вбудовані часові мітки, що зафіксують цей момент без можливості його редагування.

По-друге, для підтвердження достовірності скріншоту необхідно, щоб було зафіксовано його походження з конкретного джерела. Це може бути здійснено через верифікацію платформи або додаткове підтвердження від провайдера послуг, якщо скріншот містить інформацію з онлайн-ресурсів, також можливе нотаріальне посвідчення [14].

Таке регулювання дозволить уникнути ситуацій, коли скріншоти в одних судових інстанціях вважаються допустимими, а в інших – ні, сприятиме створенню єдиної практики у використанні скріншотів як доказів у судовому процесі, забезпечуючи правову визначеність та надійність в ході розгляду справ.

Висновки. Оцінка електронних доказів у сучасному господарському процесі є одним із ключових викликів, що стоять перед судовою системою. З розвитком цифрових технологій бізнесова діяльність і правовідносини дедалі частіше переходять в онлайн-простір. У цій сфері кожного дня укладаються контракти, проводяться транзакції та ведеться ділове листування через месенджери та електронну пошту. Однак традиційне законодавство з доказової бази досі не повністю адаптоване до специфіки цифрових доказів, що створює значні правові труднощі.

На практиці це призводить до різних підходів судів різних інстанцій до електронних доказів. Наприклад, Велика Палата Верховного Суду України визнає скріншоти та роздруківки електронного листування в месенджерах допустимими доказами, якщо оригінал не оспорується. Проте нижчі суди часто відмовляються приймати такі докази через труднощі підтвердження авторства та достовірності інформації. Це створює правову невизначеність, коли на різних рівнях правосуддя електронні докази можуть бути визнані або не визнані, що підриває сталість правозастосування.

Практика іноземних судів демонструє різні підходи до використання скріншотів як доказів. Наприклад, суди Німеччини розглядають паперові копії скріншотів лише як орієнтовні докази, а не як документи з повною доказовою силою, з огляду на те, що їхній зміст може бути спотворений або змінений. Для забезпечення доказової надійності суди рекомендують подавати скріншоти у формі цифрових файлів із застосуванням електронного підпису чи цифрових позначок часу, що дозволяє підтвердити час і авторство.

З огляду на актуальні проблеми доказового права, законодавча ініціатива щодо врегулювання використання електронних доказів має забезпечити встановлення чітких критеріїв допустимості. Законодавча база повинна включати процедури підтвердження автентичності цифрових доказів, зокрема вказівки щодо наявності електронного підпису, сертифікатів часу, довідок від провайдерів, які б підтверджували походження та незмінність даних.

Крім того, юристи-практики радять вести ділову комунікацію через засоби, що забезпечують більшу юридичну захищеність, такі як офіційна електронна пошта з корпоративного домену, спе-

ціальні додатки, які не дозволяють змінювати або видаляти повідомлення. Застосування електронного підпису також надає додаткову впевненість у верифікації особи автора. У разі використання месенджерів чи соцмереж для ділового листування варто додатково фіксувати скріншоти або вести протоколи переписки, щоб у разі необхідності підтвердити їхню автентичність у суді.

Отже, розв'язання питання допустимості електронних доказів та створення єдиних стандартів щодо їхнього використання потребує виваженого підходу в законодавчому регулюванні. Встановлення чітких правил зменшить правову невизначеність та сприятиме посиленню юридичної безпеки для бізнесу, забезпечуючи прозорість і справедливість судових процедур.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Індекс цифрової економіки 2022: звіт Європейської Комісії. URL: <https://nqa.gov.ua/news/indeks-cifrovoi-ekonomiki-2022-zvit-evropejskoi-komisii>.
2. Верховний Суд України. Використання електронних доказів у господарському процесі: презентація. Київ, 2024. URL: https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/supreme/2024_prezent/Prezent_Vukor_eletr_dokaziv_gosp_proc_2024.pdf.
3. Господарський процесуальний кодекс України від 6 листопада 1991 року № 1798-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text>.
4. Дрогозюк К.Б. Screenshot як один із засобів доказування у цивільному процесі України. Традиції та новації юридичної науки: минуле, сучасність, майбутнє: матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 19 трав. 2017 р.). У 2-х т. Т. 2 / відп. ред. Г.О. Ульянова. Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2017. С. 687-689.
5. Oxford University Press. (n.d.). Screenshot. In Oxford Learner's Dictionaries. Retrieved November 12, 2024, URL <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/screenshot>.
6. Коломієць Я.Л., Александрова А.О., Циганенко К.О. Особливості використання скріншотів в цивільному процесі як електронних засобів доказування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 5. С. 172–177. URL: https://lsej.org.ua/5_2022/39.pdf.
7. Постанова Великої Палати Верховного Суду у справі № 916/3027/21 від 21.06.2023. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112088045>.
8. ІРLex. Постанова Верховного Суду у складі суддів об'єднаної палати Касаційного господарського суду від 15 липня 2022 року у справі № 914/1003/21 URL: <http://ipllex.com.ua/doc.php?regnum=105458813&red=100003b35d064cac08d98fd1059cc9eddf2cc&d=5>.
9. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22 травня 2003 року № 851-IV URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/851-15#Text>.
10. Рішення Господарського суду Полтавської області від 27.03.2023 у справі № 917/89/23 .URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109897635>.
11. Рішення Ковпаківського районного суду м. Суми від 13 жовтня 2020 року у справі № 592/19628/19 URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/92271385>.
12. Luther Rechtsanwalts-gesellschaft mbH. Beweiswert eines Screenshots im gerichtlichen Verfahren. URL: <https://www.luther-lawfirm.com/newsroom/blog/detail/beweiswert-eines-screenshots-im-gerichtlichen-verfahren>.
13. Волков, О. Електронні докази – норма для українського судочинства, але є нюанси. АО «Василь Кисіль і Партнери». URL: <https://vkr.ua/publication/elektronni-dokazi---norma-dlya-ukrayinskogo-sudochinstva-ale-ie-nyuansi>.
14. «Нотаріально завіреним скріншот тепер не зовсім жарг». URL: https://texty.org.ua/fragments/79253/Notarialno_zavirenyj_skrinshot_teper_ne_zovsim_zhart-79253.

Дата першого надходження рукопису до видання: 09.03.2026
Дата прийняття до друку рукопису після рецензування: 23.04.2026
Дата публікації: 10.05.2026